

U S N E S E N Í

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobkyně obchodní společnosti **DEICHMANN-OBUV, s. r. o.**, se sídlem v Brně, Štýřice, Londýnské nám. 853/1, zast. Mgr. Tomášem Pelikánem, advokátem se sídlem v Praze 1, Malá Strana, Tyršův dům, Újezd 450/40, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4 (dříve **Celní ředitelství Hradec Králové**, Bohuslava Martinů 1672/8a, Hradec Králové), v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. dubna 2011, čj. 3551-2/2011-060100-21, t a k t o :

I. **Žaloba se o d m í t á .**

II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou ze dne 13. června 2011 domáhala přezkoumání zákonnosti rozhodnutí žalovaného, kterým zamítl její odvolání do rozhodnutí Celního úřadu v Trutnově ze dne 24. února 2011, čj. 1431-2/2011-126100-033, jímž bylo rozhodnuto o zajištění zboží (37 párů obuvi) v provozovně žalobkyně, a to z důvodu porušování práv duševního vlastnictví.

Krajský soud se musel nejprve zabývat otázkou, zda jsou splněny procesní podmínky, za nichž může ve věci jednat a v této souvislosti se musel zabývat i povahou napadeného rozhodnutí z pohledu § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a dospěl k závěru, že žaloba nemůže být projednána a musí být odmítnuta z následujících důvodů.

Ze shora zmíněného rozhodnutí čj. 1431-2/2011-126100-033 vyplývá, že celní úřad poté, co dne 24. února 2011 provedl kontrolu v provozovně žalobkyně v rámci dozoru dle § 23 odst. 6 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), nad dodržováním tímto zákonem stanovených povinností při prodeji výrobků, konkrétně zákazu používání nekalých obchodních praktik dle ustanovení § 5 odst. 2 dle cit. zákona, rozhodl o zajištění zboží dle ustanovení § 1 odst. 1 zákona č. 191/1999 Sb., o opatřeních týkajících se dovozu, vývozu a zpětného vývozu zboží porušujícího některá práva duševního vlastnictví a o změně některých dalších zákonů, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 191/1999 Sb.“), a dle § 23 odst. 6 zákona o ochraně spotřebitele. V odůvodnění rozhodnutí současně uvedl, že jestliže se potvrdí důvody rozhodné pro zajištění předmětného zboží, je celní úřad oprávněn následně rozhodnout o jeho propadnutí nebo zabrání. Žalovaný pak žalobou napadeným rozhodnutím odvolání proti tomuto rozhodnutí celního úřadu zamítl a jeho rozhodnutí potvrdil.

Dle ustanovení § 23 odst. 6 zákona o ochraně spotřebitele provádí celní úřad dozor nad dodržováním povinností stanovených mimo jiné v ustanovení § 5 odst. 2 téhož zákona. V případě zajištění výrobků nebo zboží, které naplňují znaky porušení zmíněného ustanovení je celní úřad oprávněn takovéto výrobky nebo zboží zajistit a následně rozhodnout o jejich propadnutí nebo zabrání.

Ustanovení § 1 odst. 1 zákona č. 191/1999 Sb. vymezuje předmět úpravy tohoto zákona, když stanoví, že upravuje podmínky, za nichž jsou celní úřady oprávněny přijímat opatření proti osobám, které vlastní, drží, skladují nebo prodávají zboží, kterým jsou porušena práva k duševnímu vlastnictví na celním území Evropských společenství, jakož i při ochraně vnitřního trhu^{1a)}. Uvedeným odkazem 1a) se přitom rozumí zákon o ochraně spotřebitele. Předmětem úpravy je dále dle odstavce druhého téhož ustanovení i oprávnění celních úřadů zadržet zboží, nařídit jeho zničení, vyřadit zboží z obchodování a jiného nakládání s ním a projednávat přestupky a správní delikty při porušení tohoto zákona.

Povahou rozhodnutí předběžné povahy se zabýval již i Nejvyšší správní soud mimo jiné v rozsudku rozšířeného senátu čj. 2 Afs 186/2006-54 (dostupný na www.nssoud.cz), ve kterém určil obecný test, pomocí něhož je možné určit, zda je to které rozhodnutí rozhodnutím předběžné povahy, jehož soudní přezkum je vyloučen či nikoli. V něm vzal v úvahu i požadavky na aplikaci výluky, které vyplývají zejména z judikatury Ústavního soudu. Těmi jsou nutnost následného „konečného“ rozhodnutí přezkoumatelného soudně, které v sobě věcně zahrnuje i rozhodnutí předběžné, a dále zajištění včasnosti a účinnosti soudní ochrany. Nejvyšší správní soud stanovil tři podmínky (časovou, věcnou a osobní), které musí být kumulativně splněny, aby rozhodnutí, jehož účelem je zajištění výkonu budoucího konečného rozhodnutí ve věci samé nebo mezitímní úprava poměrů účastníků, mohlo být rozhodnutím předběžné povahy, na něž dopadá výluka uvedená v § 70 písm. b) s. ř. s. Časová podmínka souvisí s dočasným charakterem rozhodnutí předběžné povahy, tj. musí předcházet rozhodnutí konečnému, na jehož vydání má osoba dotčená předběžným rozhodnutím nárok. Toto konečné rozhodnutí musí podléhat soudnímu přezkumu. Rozhodnutí předběžné povahy může být vydáno v rámci již zahájeného řízení před správním orgánem, v němž bude následně vydáno rozhodnutí konečné. V tomto případě je „dočasnost“ předběžného rozhodnutí zajištěna tím, že jednotlivec se může soudně domáhat ochrany před nečinností správního orgánu. Podmínku věcné souvislosti mezi rozhodnutím předběžným a rozhodnutím konečným Nejvyšší správní soud definoval tak, že rozhodnutí konečné musí rozhodnout mj. o vztazích zatímne upravených rozhodnutím předběžným, tj. konečné rozhodnutí musí v sobě věcně zahrnout rozhodnutí předběžné. Osobní podmínka znamená, že rozhodnutí konečné musí být adresováno (mimo jiné i) stejné osobě jako rozhodnutí předběžné.

Krajský soud aplikoval uvedené závěry na nyní posuzovaný případ, tj. provedl shora popsany test rozhodnutí, a dospěl k závěru, že všechny tři Nejvyšším správním soudem stanovené podmínky jsou splněny. Celní úřad rozhodl dle ustanovení § 23 odst. 6 zákona o ochraně spotřebitele o zajištění výrobků žalobkyně, v rozhodnutí uvedl důvod, pro který výrobky zajišťuje a též uvedl upozornění, že může být uloženo propadnutí nebo rozhodnuto o zabrání, jestliže se důvody rozhodné pro zajištění prokáží. I když jde nepochybně o rozhodnutí, které postihlo žalobkyni na dispozici s jejím majetkem, děje se tak dočasně, tj. do doby, než je rozhodnuto o propadnutí nebo zabrání zajištěných výrobků nebo zrušeno rozhodnutí o jejich zajištění, když by se důvody zajištění nepotvrdily. Krajskému soudu je navíc i z úřední činnosti známo, že rozhodnutím ze dne 18. 11. 2011, čj. 7273-4/2011-126100-002, rozhodl celní úřad „konečným“ rozhodnutím o propadnutí předmětných výrobků a uložil žalobkyni pokutu. Časová i věcná podmínka je tedy zřejmá, krajský soud ověřil i podmínku osobní, tj. že jak rozhodnutí předběžné, tak konečné bylo adresováno žalobkyni. Svou povahou bylo proto rozhodnutí celního úřadu o zajištění výrobků rozhodnutím pouze předběžným, které nepředurčovalo definitivní rozhodnutí o právech a povinnostech právnické nebo fyzické osoby.

Argumentace žalobkyně, že rozhodnutí celního úřadu čj. 1431-2/2011-126100-033 vydané „dle ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 191/1999 Sb.“, nemá povahu rozhodnutí předběžné povahy, je lichá, neboť celní orgány, jak je zřejmé z jejich rozhodnutí, dle tohoto ustanovení vůbec nepostupovaly. Nedošlo tedy k zadržení zboží dle žalobkyni zmiňovaného ustanovení (ani nešlo o předběžné opatření dle ustanovení § 61 správního řádu, jak rovněž namítala), ale k jeho zajištění ve smyslu § 23 odst. 6 zákona o ochraně spotřebitele s postupem a důsledky shora popsanými.

Krajský soud uzavírá, že zajištění výrobků dle ustanovení § 23 odst. 6 zákona o ochraně spotřebitele má předběžnou povahu, a proto je ze soudního přezkoumání vyloučeno v souladu s ustanovením § 70 písm. b) s. ř. s. Žaloba, v níž se žalobkyně domáhá přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle s. ř. s. vyloučeno, je nepřípustná (ustanovení § 68 písm. e/ s. ř. s.), a soud proto v souladu s ustanovením § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobu odmítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.). Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 27. února 2013

JUDr. Jan Rutsch, v. r.
předseda senátu